
HYVÄKSYTYT TEKSTIT

P8_TA(2018)0095

Unionin strategia valkuaiskasvien viljelyn edistämiseksi

Euroopan parlamentin päätöslauselma 17. huhtikuuta 2018 unionin strategiasta valkuaiskasvien viljelyn edistämiseksi: valkuais- ja palkokasvien tuotannon lisääminen unionin maataloudessa (2017/2116(INI))

Euroopan parlamentti, joka

- ottaa huomioon 8. maaliskuuta 2011 antamansa päätöslauselman EU:n valkuaisvajeesta: mistä ratkaisu pitkäaikaiseen ongelmaan¹,
- ottaa huomioon 14. syyskuuta 2016 annetun komission ehdotuksen Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi unionin yleiseen talousarvioon sovellettavista varainhoitosäännöistä (’koontiasetus’) (COM(2016)0605) ja sitä koskevan muutoksen, jolla siihen lisätään komissiolle osoitettu pyyntö julkaista ”proteiinisuunnitelma” vuoden 2018 loppuun mennessä²,
- ottaa huomioon soijaa koskevan EU:n julkilausuman, jonka Saksa ja Unkari esittivät 12. kesäkuuta 2017 maatalousneuvostossa ja jonka 14 jäsenvaltiota on allekirjoittanut³,
- ottaa huomioon GATT-sopimukseen liittyvästä Euroopan talousyhteisön ja Amerikan yhdysvaltojen välisestä öljysiemeniä koskevasta yhteisymmärryspöytäkirjasta 8. kesäkuuta 1993 tehdyn neuvoston päätöksen 93/355/ETY⁴,
- ottaa huomioon YK:n yleiskokouksen 25. syyskuuta 2015 hyväksymän asiakirjan ”Transforming our world: the 2030 Agenda for Sustainable Development” ja erityisesti siinä esitetyt kestävä kehityksen tavoitteet 2, 12 ja 15,

---

¹ EUVL C 199 E, 7.7.2012, s. 58.

² Katso mietintö ehdotuksesta Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi unionin yleiseen talousarvioon sovellettavista varainhoitosäännöistä ja asetuksen (EU) N:o 2012/2002 ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusten (EU) N:o 1296/2013, (EU) N:o 1301/2013, (EU) N:o 1303/2013, (EU) N:o 1304/2013, (EU) N:o 1305/2013, (EU) N:o 1306/2013, (EU) N:o 1307/2013, (EU) N:o 1308/2013, (EU) N:o 1309/2013, (EU) N:o 1316/2013, (EU) N:o 223/2014, (EU) N:o 283/2014, (EU) N:o 652/2014 ja Euroopan parlamentin ja neuvoston päätöksen N:o 541/2014/EU muuttamisesta (A8-0211/2017).

³ Neuvoston pääsihteeristö 10055/17, Bryssel, 7. kesäkuuta 2017.

⁴ EYVL L 147, 18.6.1993, s. 25.

- ottaa huomioon YK:n yleiskokouksen 68. istunnossaan tekemän päätöksen nimetä vuosi 2016 virallisesti ”kansainväliseksi palkokasvien vuodeksi” YK:n elintarvike- ja maatalousjärjestön (FAO) alaisuudessa¹,
  - ottaa huomioon parlamentin politiikkayksikkö B:n maaseudun kehittämisen valiokunnan-valiokunnan pyynnöstä teettämän tutkimuksen valkuaiskasvien merkityksestä ympäristölle uudessa YMP:ssä (”The Environmental Role of Protein Crops in the new Common Agricultural Policy”)²,
  - ottaa huomioon Euroopan parlamentin järjestämän kuulemistilaisuuden valkuaiskasvien saatavuuden parantamisesta unionissa,
  - ottaa huomioon 19. tammikuuta 2013 annetun soijaa koskevan Tonavan julkilausuman,
  - ottaa huomioon työjärjestyksen 52 artiklan,
  - ottaa huomioon maatalouden ja maaseudun kehittämisen valiokunnan mietinnön ja ympäristön, kansanterveyden ja elintarvikkeiden turvallisuuden valiokunnan lausunnon (A8-0121/2018),
- A. toteaa, että Euroopan unionissa vallitsee merkittävä kasvivalkuaisvaje teollisen karjankasvatusalan tarpeiden vuoksi; toteaa, että ala on riippuvainen kolmansista maista tapahtuvasta tuonnista eikä tilanne ole valitettavasti juurikaan parantunut huolimatta yli 15 vuoden aikana esitetyistä lukuisista asiaa koskevista tavoitteista ja aloitteista sekä biopolttoainetuotannon sivutuotteiden käytöstä eläinten rehussa; toteaa, että EU:n tämänhetkinen tilanne, jossa kasvivalkuaisia (etupäässä soijaa) tuodaan Etelä-Amerikasta, on kestävä, ja se osoittaa, että tarvitaan päättäväisempiä toimia varsinkin tällaisen tuonnin kestävyuden parantamiseksi;
- B. toteaa, että on tärkeää vähentää unionin valtavaa riippuvuutta pääasiassa rehuna käytettyjen valkuaiskasvien tuonnista; toteaa, että soijantuotantoalueiden ympäristövaikutusten lisäksi nykytilanteeseen liittyy suuria riskejä erityisesti EU:n karjankasvatusalojen osalta, koska hintojen vaihtelu kansainvälisillä markkinoilla on lisääntynyt huomattavasti;
- C. toteaa, että Euroopan parlamentti on käsitellyt useasti proteiineja ja tarvetta saada aikaan proteiineja koskeva unionin suunnitelma, ilman että sen aloitteet olisivat johtaneet todellisiin muutoksiin unionin riippuvuudessa muualta saatavasta kasvivalkuaisesta;
- D. ottaa huomioon, että BSE-kriisin puhjettua otettiin aiheellisesti käyttöön eurooppalainen kielto eläinjauhojen käyttämisestä eläinrehussa³, mutta tämän seurauksena soijan tuonti Latinalaisesta Amerikasta on kasvanut huomattavasti;
- E. ottaa huomioon, että tämän vuoksi unionissa valkuaiskasvien viljely kattaa vain kolme prosenttia viljelymaasta, ja yli 75 prosenttia kasvivalkuaisen saannista muodostuu

¹ Yhdistyneiden kansakuntien elintarvike- ja maatalousjärjestö (FAO), kansainvälinen palkokasvien vuosi: ”Nutritious Seeds for a Sustainable Future”.

² IP/B/AGRI/IC/2012-067 (PE 495.856).

³ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 999/2001, annettu 22. toukokuuta 2001, tiettyjen tarttuvien spongiformisten enkefalopatioiden ehkäisyä, valvontaa ja hävittämistä koskevista säännöistä (EYVL L 147, 31.5.2001, s. 1).

tuonnista, pääasiassa Brasiliasta, Argentiinasta ja Yhdysvalloista;

- F. toteaa, että karjankasvatusalat ovat unionissa äärimmäisen herkkiä hintojen vaihtelulle ja kilpailun vääristymiselle sekä riippuvaisia kohtuuhintaisen ja hyvälaatuisen kasviproteiinin tuonnista, mikä muodostaa todellisen haasteen eurooppalaisille maataloille;
- G. toteaa, että unionin valkuaiskasveista saadaan öljysiemenistä tuotettavia sivutuotteita, jotka voivat edistää kiertotaloutta ja joilla voi olla merkitystä ihmisravintona, uusiutuvan energian tuotannossa tai vihreiden kemikaalien tuotannossa; toteaa, että proteiinin ja sivutuotteiden yhteistuotanto unionissa mahdollistaa samanaikaisesti sekä muuntogeenisten proteiinien että metsäkatoa edistävien biopolttoaineiden tuonnin vähentämisen;
- H. toteaa, että eläinrehussa käytetyn kasvivalkuaisen ongelmaa on liian usein tarkasteltu pelkästään paljon proteiinia sisältävien raaka-aineiden näkökulmasta yhdistettynä kasvivalkuaisvajeesemme sekä sellaisia raaka-aineita koskevaan tutkimukseen, joilla täydennetään tuotantoeläinten ravintoa;
- I. katsoo, että unionin kasviproteiinikysymystä on arvioitava nykyistä laajemmin, jotta käytettävissä olisivat sekä pitkän aikavälin strategia että mahdollisimman monta välinettä, joiden avulla voitaisiin entistä tehokkaammin vähentää riippuvuuttamme tuotavasta kasvivalkuaisesta; toteaa, että tämä strategia on väline siirryttäessä kohti entistä kestävämpiä maatalouselintarvike- ja viljelyjärjestelmiä;
- J. toteaa, että proteiini on energian tavoin olennainen ja välttämätön osa ravintoamme ja sitä voidaan saada kasvi- tai eläinproteiinien muodossa;
- K. katsoo, että kasviproteiinit ovat keskeisellä sijalla elintarviketurvan ja -omavaraisuuden (elintarvikkeet ja rehu), ympäristönsuojelun, maapallon lämpenemisen sekä uusiutuvan energian kannalta; toteaa, että ne ovat välttämättömiä elämälle ja niitä on kaikessa ihmisten ja eläinten käyttämässä ravinnossa;
- L. toteaa, että paljon proteiinia sisältävien raaka-aineiden kokonaistuotanto kasvoi Euroopassa vuoden 1994 24,2 miljoonasta tonnista 36,3 miljoonaan tonniin vuoteen 2014 mennessä (+50 prosenttia), mutta samalla kokonaiskulutus kasvoi 39,7 miljoonasta tonnista 57,1 miljoonaan tonniin (+44 prosenttia); toteaa, että proteiinin kokonaisvaje unionissa (20,8 tonnia vuonna 2014) on siis kasvanut; toteaa, että kasvivalkuaisen, soijan ja soijapapuruheen maailmanmarkkinat ovat viimeisten 50 vuoden aikana kehittyneet huomattavasti ja että kyseisten raaka-aineiden kulutus on kasvanut kaikissa jäsenvaltioissa siten, että kun soijan kulutus oli 2,42 miljoonaa tonnia vuonna 1960, se on nyt lähes 36 miljoonaa tonnia; toteaa, että EU:n karjankasvatusala on hyvin riippuvainen soijapapujen ja soijapapuruheen tuonnista kolmansista maista, erityisesti Etelä-Amerikasta; toteaa, että EU:n soijankysynnän täyttämiseksi tarvittava maa-ala on lähes 15 miljoonaa hehtaaria, josta 13 miljoonaa hehtaaria sijaitsee Etelä-Amerikassa;
- M. toteaa, että valkuaiskasvien viljelystä saadaan merkittävää lisäarvoa ympäristölle, kun se ei vaaranna viljelyyn liittyvän kasvinsuojeluaineiden käytön vuoksi;
- N. toteaa, että Kiinasta on viime vuosina tullut maailman suurin soijan tuoja ja se on ottanut käyttöön oman ja ei-avoimen perinteisten markkinamekanismien ulkopuolisen

toimitusvarmuusstrategian, joka perustuu maailman suurimman soijan toimittajan Brasilian kanssa tehtyihin tuotantosopimuksiin ja massiivisiin investointeihin Brasiliassa tuotannon, jalostuksen (puristaminen) ja satamaliikenteen infrastruktuureihin ympäristön kustannuksella; toteaa, että Kiinan maatalousteollisuuden kansainvälistymisstrategia voi vaikuttaa saatavuuteen unionin tämänhetkisillä soija- ja öljysiemenmarkkinoilla, sillä myös unioni on Brasilian merkittävä asiakas, ja se voi näin vaarantaa unionin markkinoiden vakauden;

- O. toteaa, että suurin osa tuodusta soijasta ja varsinkin Amerikasta tuodusta soijasta on muuntogeenistä soijaa ja että eurooppalaiset kuluttajat suhtautuvat kyseiseen tekniikkaan epäluuloisesti; toteaa, että on yhä enemmän kiinnostusta paikallisia ei-muuntogeenisiä tuotteita kohtaan ja että tuontituotteiden hiilijalanjälkeä koskeva huoli on lisääntynyt; toteaa, että unionissa monet soijapapujen tuottajat ja jalostajat, rehuntuottajat ja myös elintarviketeollisuuden edustajat (lihantuottajat, maidon ja munien tuottajat ja muut soijapapujen käyttäjät), kaupan ketjut ja muut asianomaiset elimet kannattavat kestäviä ja sertifioituja ei-muuntogeenisten soijapapujen tuotantojärjestelmiä;
- P. toteaa, että unionin elintarviketarpeiden täyttämiseksi Euroopan maatalous on muuttunut yhteisen maatalouspolitiikan (YMP) alaisuudessa; toteaa, että siitä on tullut yhä tehostetumpaa ja maataloustuotteiden ja raaka-aineiden markkinat ovat avautuneet, mikä on johtanut unionin riippuvuuteen Amerikasta tuodusta kasvivalkuaisesta; toteaa, että globalisaatio on johtanut ruokailutottumusten lähenemiseen ja tilojen erikoistumiseen, mistä on seurannut tuotantopanosten suuren mittaluokan siirtoja pitkien matkojen päähän valkuaisaineiden tuottamista varten; toteaa, että tämä koskee synteettisiä typpilannoitteita sekä paljon valkuaisainetta sisältäviä raaka-aineita karjan rehua varten, mikä vaikuttaa sekä ympäristöön että ilmastoon;
- Q. toteaa, että valkuaiskasvien ja erityisesti soijan tuotanto rehun valmistusta varten tapahtuvaan tuontiin on yksi keskeisistä maankäytön muutosta edistävästä tekijöistä ja se on merkittävä metsäkatoa aiheuttava tekijä monilla Euroopan ulkopuolisilla alueilla; toteaa, että valkuaiskasvien viljelyn lisääminen Euroopassa voi täydentää merkittävällä tavalla toimenpiteitä, joilla edistetään maatalouden raaka-aineiden toimitusketjuja metsäkatoa aiheuttamatta; toteaa, että metsäkadon ja metsien tilan heikkenemisen maailmanlaajuiseen haasteeseen vastaamisesta on tullut yhä tärkeämpää kestävä kehityksen toimintaohjelman 2030 sekä Pariisin ilmastopimuksen myötä;
- R. toteaa, että kasvien ravinteenaan tarvitsema ja kasvivalkuaisen muodostumiseen tarvittava tyyppi saadaan palkokasveja lukuun ottamatta nykyään ensisijaisesti synteettisistä typpilannoitteista, jotka ovat kalliita ja joiden tuotanto on energiantenssiivistä, jotka aiheuttavat sekä vesien että ilman saastumista ja joilla on suuri ekologinen jalanjälki koska tuotantoprosessissa kulutetaan suuria määriä fossiilisia polttoaineita; toteaa, että tämä ei edistä kiertotalouden tavoitetta eikä resurssien ja jätevirtojen entistä tehokkaampaa käyttöä; toteaa, että näissä olosuhteissa olisi harkittava uudelleen proteiinikysymystä tuotannosta aina kulutukseen asti tuotanto- ja ympäristötehokkuuden kannalta siten, että typen kierrosta saataisiin entistä suljetumpi ja että käytettäisiin ja kehitettäisiin myös orgaanisia typpilannoitteita käyttäen esimerkiksi orgaanisista jätevirroista, kuten eläinten lannasta, kierrätettyjä ravinteita;
- S. toteaa, että pyrittäessä vähentämään EU:n riippuvuutta kasviproteiinien tuonnista on kiinnitettävä huomiota paitsi paljon proteiinia sisältäviin viljelykasveihin ottaen huomioon märehijöiden ja muiden kuin märehijöiden tarpeet myös kaikkiin muihin

viljelykasveihin (rehukasvit ja laidunmaa mukaan lukien), joita niiden pienemmästä proteiinipitoisuudesta huolimatta viljellään merkittävässä määrin koko unionissa; toteaa, että märehtijöiden laiduntamiseen liittyy paljon etuja, myös maatilojen tuotantopanoskustannusten väheneminen;

- T. katsoo, että kasviproteiinien tuotanto ei lisääny, ellei näiden kasvien tuotannon kannattavuus parane, ja että kasviproteiinien saantia koskevan strategisen, tehokkaan ja kunnianhimoisen suunnitelman toteuttaminen on nyt tärkeää unionin maatalouden kestäväen kehityksen tukemiseksi; toteaa, että tällainen suunnitelma edellyttää unionin useiden politiikkatoimien ja ensisijaisesti YMP:n toimien käyttöä;
- U. toteaa, että unionissa on viime vuosikymmeninä käytetty kolmea pääasiallista kannustinta valkuaisomavaraisuutta koskevan tavoitteen tukemiseen, nimittäin vapaaehtoisia tuotantoon sidottuja tukia öljy- ja valkuaiskasvien viljelylle, unionin biopolttoainepolitiikkaa ja YMP:n viimeisimmässä uudistuksessa käyttöön otettua suorien tukien 30 prosentin ehdollisuutta viherryttämistoimenpiteille, erityisesti velvoitetta osoittaa viisi prosenttia viljelyalasta ekologisiin aloihin, ja päätöstä sallia tyyppä sitovien kasvien ja kerääjäkasvien viljely;
- V. ottaa huomioon, että viljelijöiden kiinnostus tyyppä sitoviin ja paljon proteiinia sisältäviin viljelykasveihin on kasvanut merkittävästi, koska niillä voidaan auttaa viljelijöitä täyttämään viherryttämistoimenpiteitä koskevat vaatimukset, ja katsoo, että tämä kiinnostus kannustaa tuottajia jatkamaan tai lisäämään näihin kasveihin liittyvää toimintaansa;
- W. toteaa, että ajanjaksolla 2000–2013 YMP:n toimenpiteet eivät yksin onnistuneet kääntämään valkuaisainetuotannon vähenevää tai paikallaan polkevaa suuntausta Euroopassa, mutta vuodesta 2013 alkaen näiden tukien ja viherryttämistoimenpiteen yhdistelmä, jossa valkuaiskasvien viljely sallitaan ekologisilla aloilla, on johtanut valkuaiskasvien tuotannon merkittävään kasvuun unionissa;
- X. toteaa, että YMP:n osalta parlamentin, neuvoston ja komission kesken vuonna 2013 saavutettu poliittinen sopimus käsittää mahdollisuuden kasvattaa tyyppä sitovia kasveja ekologisilla aloilla;
- Y. ottaa huomioon, että tutkimusten mukaan rehuteollisuus lisää eläinrehuun usein tarvittavaa enemmän proteiineja ja että kohde-eläimen tarvitseman proteiinipitoisuuden paremman määrittelyn ansiosta voidaan saavuttaa tehokkuusetuja;
- Z. toteaa, että unionissa tapahtuvan valkuaiskasvien viljelyn vähäisen osuuden vuoksi kasviproteiineja koskevien tutkimusohjelmien määrä sekä tähän liittyvä koulutus, innovointi ja käytännön kokemusten saaminen vähenevät EU:ssa; toteaa, että innovoinnin tehokkuutta on lisättävä ja valkuaisaineiden tutkimuspolitiikkaa tehostettava, mutta tämä on mahdollista vain, jos sitä tuetaan keskipitkän tai pitkän aikavälin poliittisilla sitoumuksilla; toteaa, että valkuaisaineiden tutkimuspolitiikan tulee kattaa myös paikallisesti mukautetut itse kasvatetut palkokasvit;
- AA. toteaa, että kasvinjalostuksen tukeminen on tärkeää, jotta voidaan kehittää uusia valkuaiskasvilajikkeita valkuaisuotannon lisäämiseksi EU:ssa; toteaa, että tehokas kasvinjalostustoiminta edellyttää riittävää rahoitusta pitkän aikavälin tutkimuspolitiikalle sekä asianmukaista, innovointiin kannustavaa sääntelykehystä;

- AB. toteaa, että komissio on jo rahoittanut ja rahoittaa parhaillaan useita tätä koskevia hankkeita, myös otsakkeesta ”SFS-44-2016: A joint plant breeding programme to decrease the EU's and China's dependency on protein imports” (yhteinen kasvinjalostusohjelma EU:n ja Kiinan valkuaisuontiriippuvuuden vähentämiseksi); toteaa, että asianmukainen viestintä sekä hankkeiden tulosten levittäminen ja hyödyntäminen olisi varmistettava, jotta tulevat toimintapoliittiset tätä alaa koskevat päätökset perustuvat näyttöön;
- AC. toteaa, että soijan tosiasialliset kustannukset ovat karkeasti ottaen kaksinkertaistuneet vuoden 2007 jälkeen;
1. katsoo, että nyt on aika toteuttaa kasvivalkuaisen tuotantoa ja saantia koskeva unionin suurimittainen strateginen suunnitelma, joka perustuu koko unionin kaiken viljelyn kestävään kehitykseen; katsoo myös, että tämä muutos edellyttää unionin tuotantojärjestelmien merkittävää muutosta viljelijöiden toimentuloon liittyvien vaatimusten täyttämiseksi ja kiertotalouden ja kestäväen viljelytuotannon vaatimuksiin vastaamiseksi noudattaen periaatteita, joita ovat esimerkiksi agroekologia ja muut ympäristöystävälliset käytännöt, kuten vähän tuotantopanoksia edellyttävät märehitijöiden ruokintamenetelmät, jotka perustuvat sekä pysyvään laiduntamiseen että maanviljelysmaan väliaikaisiin nurmiin;
  2. kehottaa komissiota toteuttamaan välittömästi toimia valkuaiskasvien nykyisen tuotannon vähenemisen ehkäisemiseksi ottaen asianmukaisesti huomioon tyypeä sitovien kasvien perinteisen viljelyn ympäristöhyödyt ekologisilla aloilla;
  3. toteaa, että valkuaiskasveista voi olla hyötyä ympäristölle, koska ne pystyvät sitomaan ilmakehän tyypeä; toteaa, että näihin etuihin kuuluu fossiilisiin polttoaineisiin perustuvien lannoitteiden käytön väheneminen, maaperän laadun ja viljavuuden paraneminen ja kiertoviljelyssä jatkuvan monokulttuurin aiheuttamien tautien esiintymisen väheneminen ja biologisen monimuotoisuuden suojeleminen ja lisääminen; korostaa lisäksi, että biologinen typen sitominen näiden kasvien avulla voi auttaa vähentämään tuotantopanostuskustannuksia ja mahdollisia kielteisiä ympäristövaikutuksia, joita liittyy lannoitteiden liikakäyttöön;
  4. vaatii ottamaan käyttöön eurooppalaisen foorumin, jota tuetaan Euroopan viljamarckkinoiden seurantakeskuksella ja jonka avulla voidaan tunnistaa proteiinia tuottavat viljelyalat unionissa niiden kasviluokan ja sijainnin mukaan, luoda kaikkien viljelijöiden käytettävissä olevia teknisiä ohjeita, määrittää unionin valkuaisuotantokapasiteetti, jotta voidaan helpottaa markkinointia, ja kartoittaa kaikki julkisen ja yksityisen sektorin harjoittama valkuaisainetutkimus;
  5. kehottaa käsittelemään kaikkia kasviproteiinin lähteitä ja sekä elintarvikkeissa että rehuissa käytettäviä viljelykasveja ja kehottaa antamaan sääntelytukea uusien kasviperäisten valkuaisaineiden kehittämiseksi ja markkinoinnille; katsoo lisäksi, että olisi tutkittava nykyistä enemmän vaihtoehtoisia valkuaislähteitä;
  6. toteaa, että soijantuotanto on Etelä-Amerikassa merkittävä maankäytön muutokseen liittyvä tekijä ja se aiheuttaa monia ekologisia ongelmia, kuten torjunta-aineiden saastuttamia pohjavesiä, maaperän eroosiota, vesivarojen ehtymistä ja metsäkatoa, mikä johtaa biologisen monimuotoisuuden katastrofaaliseen vähenemiseen; toteaa, että soijantuotannolla on kielteisiä sosiaalisia ja terveyteen kohdistuvia vaikutuksia

tuottajamaissa ja niitä pahentavat edelleen heikot maanomistusoikeudet, maananastus, pakkokarkotukset sekä muut ihmisoikeusloukkaukset;

7. muistuttaa, että 1990-luvun BSE-kriisi ja prosessoidun eläinvalkuaisen käytön kieltäminen rehuissa asetuksella (EY) N:o 999/2001 ovat lisänneet kasviproteiinin kysyntää Euroopassa; toteaa, että Euroopan kalankasvatusalalla käytetään vaihtoehtoisia eurooppalaisia valkuaisrehun lähteitä, kuten kalajauhoa;

Suunnitelman monet tavoitteet

8. katsoo, että tämän suunnitelman avulla on maksimoitava kestävän biomassan tuotanto asiaankuuluvalla viljelyalalla kehittämällä pysyvää kasvipeitettä, josta osaa voidaan käyttää proteiinin tuotantoon;
9. katsoo, että on tarkasteltava etenkin vilja- ja rehupalkokasvien tarjoamia mahdollisuuksia, sillä niillä on monia maatalouteen, talouteen ja ympäristöön liittyviä etuja, kuten kyky sitoa ilmakehän tyypeä symbioottisen järjestelmänsä ansiosta, mikä vähentää tarvetta synteettisten typpilannoitteiden käyttöön, ja ne vaativat hyvin vähän torjunta-aineita; korostaa, että palkokasvit parantavat seuraavaa kasvilajia varten maaperän rakennetta typen lisääntymisen vaikutuksesta, mikä voi lisätä tuottavuutta 10–20 prosenttia; toteaa, että vuoroviljely parantaa maaperän laatua, vähentää tautien esiintyvyyttä ja tukee biologista monimuotoisuutta;
10. korostaa lisäksi, että viljelykiertojärjestelmissä, jotka sisältävät palkokasveja, haitallisten eliöiden ja patogeenien lisääntymisjaksot katkeavat, mikä vähentää kasvitautien esiintymistä ja torjunta-aineiden käyttötarvetta; toteaa, että myös luonnon monimuotoisuus lisääntyy, kun luovutaan jatkuvasta monokulttuurista;
11. suosittaa etenkin YMP:n yhteydessä tukemaan soijan viljelyä unionissa, jotta siitä saadaan kannattavaa ja kilpailukykyistä, sillä sen uudet lajikkeet tarjoavat nyt uusia mahdollisuuksia joillekin alueille, joille kasvi voi sopeutua; toteaa kuitenkin, että tämä ei saa vähentää muiden proteiinia tuottavien viljelykasvien käyttöä (lupiini, härkäpapu, herne, kikherne, maapähkinät jne.); katsoo, että tällainen laaja valikoima mahdollistaisi proteiinituotannon maksimoinnin kaikilla unionin alueilla paikallisista ilmasto-olosuhteista riippuen;
12. kehottaa kiinnittämään entistä enemmän huomiota nurmikasvien ja apilan käyttöön, koska ne kasvavat laajoilla aloilla ja ne ovat näin tärkeitä proteiinin lähteitä eläinten (vain märehäntäjien) ravinnossa; toteaa, että apilan kaltaiset palkokasvit voivat menestyä hyvin nurmella;
13. suosittelee, että kasviproteiinikasveja, kuten esimerkiksi soijaa, sinimailasta, härkäpapua ja hernettä, sekä apilaa, esparsettia ja monia muita palkokasveja aletaan taas viljellä suurissa viljelmissä ja rehunviljelyssä;
14. katsoo, että on kehitettävä paikallisia ja alueellisia proteiinien tuotanto- ja jalostusketjuja perustamalla viljelijöiden ryhmiä ja luomalla entistä tiiviimpiä yhteyksiä viljelijöiden ja karjankasvattajien välille (toimitus- ja vaihtosopimukset, hajautettujen pienten/keskisuurten ”vihreän proteiinin” biojalostuslaitosten rakentaminen), jotta voidaan vaihtaa tietoja sopivista palkokasvilajikkeista, kierto- ja viljelytyypeistä ja maaperätyypeistä; pitää siksi hyödyllisenä, että YMP:n avulla tuetaan sellaisia toimijoita, jotka ottavat riskin liittymällä proteiinipohjaisten elintarvikkeiden ja rehujen

lyhyisiin toimitusketjuihin; painottaa kasvattajien ja rehuntuottajien välisten suorien sopimusten merkitystä;

15. kannustaa edistämään sellaisten laadukkaiden ja ei-muuntogeenisten kasviproteiinien tuotantoa, jotka ovat selvästi jäljitettävissä ja joilla on selvät merkinnät (sekä tuotantopaikan että käytettyjen menetelmien osalta), vastauksena Euroopan kuluttajien ei-muuntogeenisiä tuotteita kohtaan osoittamaan yhä suurempaan kiinnostukseen;
16. pitää välttämättömänä tukea tilojen rehuun liittyvän omavaraisuuden parantamiselle sekä tilojen että alueiden tasolla märehittävien ja monimahaisten eläinten kasvatuksessa, mukaan lukien rehujen valmistus tiloilla;
17. pitää toivottavana satohävikin ja jäännösvirtojen minimointia ja ravintoarvon lisäämistä parantamalla sadonkorjuuta, varastointia ja jalostusta (kuivaus, paalitus jne.);
18. toteaa, että kasviproteiinien tuotannon lisäämiseksi on lisättävä näiden kasvien tuottavuutta ja kehitettävä erilaisia käytäntöjä, kuten kiertoviljelyä (vähintään kolmen vuoden aikana) ja palkokasvien kylvöä pääkasvien alle, sekä yhdisteltävä entistä enemmän lajikkeita ja lajeja siementen tuotannossa (apila/rapsi, ruisvehnä/herne jne.) ja rehu- ja kasvien tuotannossa (ruoho, apilat, palkokasviseokset jne.), jotta voidaan siirtyä kestävämpään maatalous- ja elintarviketuotantjärjestelmään ja tukea siirtymistä paljon tuotantopanoksia kuluttavasta monokulttuurista kohti monimuotoista agroekologista järjestelmää sekä EU:ssa että sen ulkopuolella;
19. kehottaa tekemään tutkimusta, joka koskee soveltavuutta kiertoviljelyyn ja sekaviljelyyn, uusien lajikkeiden ja lajien valintaa joustavuuden mahdollistamiseksi, jotta viljelijät voivat sopeutua ilmastonmuutokseen, stressinkestävyyttä, sekaviljelyä, satojen parantamista, rehun proteiinipitoisuuksia ja ruuansulatukseen liittyviä ominaisuuksia (idut, rapsirehu jne.), kasvien taudinkestävyyden parantamista; rikkakasvien itävyysbiologiaa rikkakasvien torjumiseksi, rehunkäyttökykyä ja biostimulantteja; korostaa, että viljelijöillä on oltava johdonmukainen työkaluvalikoima, johon kuuluvat viljelykäytännöt ja -tekniikat sekä kasvinsuojeluaineet haitallisten eliöiden ja muiden sellaisten tekijöiden torjumiseksi, jotka saattavat vaikuttaa kielteisesti kasvien satoon ja kasvuun;
20. kehottaa investoimaan voimakkaasti tutkimukseen ja myös lajiketutkimukseen näiden viljelykasvien agronomisen suorituskyvyn parantamiseksi, jotta valkuaiskasveista saataisiin taloudellisesti houkuttelevia, sillä ne voivat kärsiä vertailusta muilla viljelykasveilla saavutettuihin katteisiin, ja kehottaa tuottamaan lisää kasvilajikkeita satojen varmistamiseksi, ratkaisemaan agronomiset kysymykset, jotka rajoittavat valkuaiskasvien viljelyä, ja varmistamaan, että määrät ovat riittäviä, sillä se on olennaista tuotanto- ja jakeluketjujen rakenteen määrittämisessä; korostaa, että on myös kehitettävä valkuaiskasveja, jotka ovat paremmin soveltuvia eurooppalaiseen ilmastoon, parannettava niiden valkuaisainepitoisuutta ja varmistettava investointien turvallisuus tutkimuksen edistämiseksi;
21. kehottaa käyttämään entistä enemmän täsmäviljelyä erityisesti hyödyntämällä digitalisaatiota, jotta voidaan säätää mahdollisimman tarkasti kasvisyötteitä sekä eläinten rehuannoksia ja jotta näin voidaan rajoittaa hävikkiä ja tiettyjä epäpuhtauksia; kehottaa myös käyttämään entistä enemmän mekaanisia rikkakasvien torjuntajärjestelmiä;

22. aikoo edistää uuden tiedon hankkimista, tiedon siirtämistä, perus- ja jatkokoulutusta sekä tukea kaikenlaiselle sovelletulle innovoinnille ja tutkimukselle, joka koskee ihmisravintoa ja eläinten rehua;
23. kehottaa tukemaan kaikenlaisia innovaatioita ja kaikenlaista sovellettua tutkimusta jakamalla kokemuksia ja osaamista ja turvautumalla erityisesti paikallisiin toimijoihin, joilla on innovatiivisia ratkaisuja;
24. kehottaa soveltamaan tuontirehuun kestävyyskriteerejä, jotta varmistetaan proteiinikasvien sellainen kestävä tuotanto kolmansissa maissa, joka ei johda kielteisiin ympäristöä koskeviin tai sosiaalisiin vaikutuksiin;
25. korostaa suurta merkitystä, joka ravitsemusvalistuksella voi olla elintarvikkeiden kysynnän ohjaamisessa; korostaa tarvetta antaa EU:ssa tai jäsenvaltioissa ravitsemusohjeita, joilla pyritään edistämään terveellistä ruokavaliota ja käsittelemään samalla elintarviketuotantoon liittyviä huolenaiheita;
26. pitää välttämättömänä lisätä viljelijöiden teknistä tukea ja neuvontaa proteiinia tuottavien siementen ja rehuksien kestävä tuotannon edistämiseksi;

Suunnitelman välineet

27. katsoo, että suunnitelma edellyttää unionin useiden politiikkatoimien käyttöä ja yhteensovittamista: YMP, tutkimuspolitiikka, ympäristö- ja ilmastopolitiikka, energiapolitiikka, naapuruuspolitiikka sekä kauppapolitiikka;
28. pitää tärkeänä, että YMP:n avulla tuetaan valkuaiskasvien viljelyä käyttämällä erilaisia toimia, kuten tuotantoon yhdistettyä vapaaehtoista tukea, jota ei pitäisi rajoittaa vaikeuksissa oleviin viljelykasveihin ja alueisiin, jotta toimille saataisiin enemmän liikkumavaraa; kehottaa käyttämään myös viherryttämistukea ja toisen pilarin tukea etenkin soveltamalla maatalouteen liittyviä ympäristötoimia, jotka koskevat luonnonmukaista ja muuta viljelyä, investointien laatua, maatilojen neuvontajärjestelmää, koulutusta ja luonnollisesti innovointia eurooppalaisten innovaatiokumppanuuksien puitteissa; painottaa, että tuotantoon yhdistetyn tuen käyttöönotto on lisännyt valkuaiskasvien tuotantoa joissakin jäsenvaltioissa;
29. katsoo, että ekologisilla aloilla äskettäin annetusta torjunta-aineiden käyttökiellosta olisi otettava oppia, vaikka vuonna 2016 alat kattoivat 15 prosenttia unionin viljelymaasta (8 miljoonaa hehtaaria) ja lähes 40 prosenttia tästä alasta käsittää tyypeä sitovien kasvien ja kerääjäkasvien viljelyä; katsoo, että kasvivalkuaisia koskevan riippumattomuussuunnitelman mukaisen kaiken käytettävissä olevan viljelyalan hyödyntämisen puitteissa voitaisiin ekologisilla aloilla käyttää proteiinien tuotantoon niin integroitua torjuntaa soveltavassa perinteisessä maataloudessa, ottaen huomioon, että näitä kasveja ekologisilla aloilla viljelevillä ei ole aina takeita siitä, että he pystyvät reagoimaan tuholaisaaltoihin, kuin luonnonmukaisessa viljelyssäkin, koska unioniin tuotavan soijan korvaamiseksi olisi unionissa viljeltävä soijaa lähes 17 miljoonan hehtaarin alueella; toteaa, että ekologisten alat ovat myös välttämättömiä uhattuna olevan biologisen monimuotoisuuden ja elintarviketurvamme vahvistamiseksi, sillä biologinen monimuotoisuus voi erityisesti pölytyksen parantumisen kautta lisätä lähiviljelysten, kuten valkuaiskasvien viljelyn, satoja noin 20 prosenttia;
30. kehottaa mukauttamaan viherryttämistoimia pysyvän nurmen säilyttämisen osalta, jotta

tietyillä alueilla voitaisiin paremmin ottaa huomioon sinimailasen tai sen ja heinäkasvien seosten erityispiirteet lyhytikäisillä laitumilla, joiden kesto ylittää viisi vuotta, mikä tekee niistä lainsäädännön mukaan pysyvän nurmen alueita ja rajoittaa niiden keston palauttamista alle viiden vuoden, vaikka niiden istuttamisen myötä voitaisiin tuottaa huomattava määrä rehuproteiinia ja varmistaa asiaankuuluvien tilojen entistä suurempi proteiiniomavaraisuus;

31. on tyytyväinen siihen, että YMP:n tarkistuksesta annettavassa koontiasetuksessa parlamentti onnistui korjaamaan tyyppä sitovien kasvien osalta muuntokertoimen 0,7:stä 1:een korvauksena torjunta-aineiden käyttökiellosta ekologisilla aloilla;
32. katsoo, että unionin proteiini-strategiassa olisi otettava huomioon uusiutuvia energialähteitä koskevan direktiivin uudelleenlaadinta, proteiinien kahtalainen käyttö sekä niiden sivutuotteiden, jätteiden ja jäämien merkitys kiertotaloudessa; katsoo, että olisi kannustettava kiertoviljelyyn ja viljelyn monipuolistamiseen sekä kesantomaan käyttöön YMP:n viherryttämistoimenpiteitä vastaavalla tavalla;
33. pitää tärkeänä, että tulevassa YMP:ssä otetaan huomioon täydentäviä ehdotuksia kasvivalvauksen viljelyn tukemiseksi, kuten ehdotus sellaisesta vähintään kolmen vuoden kiertoviljelystä viljelymaalla, joka käsittää palkokasveja; painottaa tämän osalta, että jäsenvaltioissa, joissa kostean sään aiheuttamat taudit ovat yleisiä, tarvitaan kenties pidempiä kiertoja; pitää erityisen tärkeänä viherryttämistukea joustavamman ekosysteemituen luomista, jotta voidaan ottaa huomioon palkokasvien ja öljykasvien tuoma hyöty biologiselle monimuotoisuudelle ja myös pölyttäjien ravinnolle ja voidaan tarjota riskinottomekanismia innovoijille ja sisällyttää proteiineja koskeva alatavoite maaseudun kehittämissä politiikkaan;
34. korostaa tarvetta ottaa käyttöön uusia välineitä kasvivalvauksen tarjonnan parantamiseksi etenkin soijan osalta ja oikeudenmukaisen täytöntöönpanon varmistamiseksi kaikissa jäsenvaltioissa;
35. katsoo, että proteiinikasvistrategian alan nykyinen tutkimus on hajanaista ja siitä puuttuu keskittyminen; vaatii tehostamaan tutkimus- ja kehittämistoimia ja etenkin julkista tutkimusta sellaisen vähän kehittyneen sekä ihmisravinnoksi että rehuksi soveltuvien valvauksikasvien viljelyn osalta, joka ei juuri kiinnosta yksityisiä sijoittajia, sekä vaihtoehtoisten valvauksaineiden, kuten hyönteisproteiinin ja levien, tutkimusta; kehottaa tiiviimpään yhteistyöhön julkisten ja yksityisten tutkimuslaitosten välillä; painottaa, että tarvitaan sääntelykehys, jolla tuetaan tutkimus- ja innovointiohjelmia proteiinituotannon ja sen kilpailukykyyn lisäämiseksi;
36. kehottaa lisäämään investointeja teollisiin ja maatalouden tutkimushankkeisiin, joissa pyritään lisäämään ihmisravinnoksi tarkoitettujen funktionaalisten proteiinien laatua ja monipuolisuutta;
37. pitää tarpeellisena unionin soijansaannin omavaraisuuden turvaamista lisäämällä yhteistyötä naapurivaltioiden kanssa ja kehottaa monipuolistamaan EU:n ulkopuolella tuotettujen valvauksaineiden lähteiden kestävyttä etenkin sellaisten unionin naapurivaltioiden osalta, jotka ovat valinneet kumppanikseen unionin ja joiden tuottamaa soijaa voidaan toimittaa unioniin Tonavaa pitkin; vaatii, että tämän tuonnin osalta noudatetaan samoja sosiaalisia ja ympäristönormeja kuin unionin sisäisessä tuotannossa, ja myöntää, että ei-muuntogeenisen soijan viljely on tervetullutta kuluttajien kysyntään vastaamiseksi;

38. toteaa, että nykypäivän maatalouskäytäntöjä ei voida kuvitellakaan ilman soijaa; toteaa, että tämä erittäin tärkeä palkokasvi oli vielä äskettäin lähes kadonnut eurooppalaisesta viljelystä ja että kun soijaa viljeltiin 17 miljoonaa tonnia vuonna 1960, sen viljely oli kasvanut 319 miljoonaan tonniin vuonna 2015;
  39. kehottaa tekemään YMP:n toiseen pilariin mukautuksia niin, että tunnustetaan ja korvataan paremmin sellaisten kasvien osuus, joilla on merkitystä pölyttäjien ravinnossa vuodenaikojen kriittisinä kausina (varhain keväällä kukkivat kasvit), sekä niiden panos pölyttäjäkadon ehkäisemisessä;
  40. kannattaa sertifioidun tuotannon standardeihin perustuvien avointen tuotemerkintäjärjestelmien, kuten Tonavan soija- ja Euroopan soija -standardien, käyttöönottamista;
  41. katsoo, että vaikka vuoden 1992 Blair House -sopimus on edelleen voimassa, se on tosiasiassa jo vanhentunut eikä sen pitäisi haitata valkuaiskasvien viljelyn kestävää kehitystä unionissa;
- o
- o o
42. kehottaa puhemiestä välittämään tämän päätöslauselman neuvostolle ja komissiolle.